

Ziyaretçi - 2 (15 yaşındaki bir genç kızın günlüğünden)

Yörüngesi Dünya'nınkiyle keşişen, küçük ama çok hızlı ilerleyen bir gök cismi son anda fark edilmiştir ve çarpışmaya birkaç gün kaldığı tahmin edilmektedir.

Böyle bir şey nasıl olabilişti? Bilim dünyası bunu nasıl atlamıştı?

Kendilerini savunmak için de böyle bir olayın olma olasılığının ancak Afrika'nın üzerinde uçan bir uçaktan bir toplu iğne bırakıp o iğnenin Kalahari'deki, daha önceden işaretlenmiş bir karıncayı vurma olasılığı kadar olduğunu söylüyorlardı ki, bu benzetme durumu daha da vahim yapıyordu. Acaba cisim bize "rastlamış" değil de "gönderilmiş" miydi?

Cisim Güneş'in arkasından çıkana kadar geçen kısacık zamanda her türlü kütlen bin bir çeşit açıklama meteor yağmuru gibi yağmaya başlamıştı. (Kabul ediyorum, kötü bir benzetme oldu). Ama hepsi de suç ve ceza kavramı çevresinde dönüyordu. Biz insanlar, gerçekten önemli birilerini (bu bazen galaksi merkezindeki henüz tanışmadığımız bir uygarlık, bazen evrensel güç, bazen de Güneş Sistemi'nin ruhu oluyordu) fena kızdırmış olmalıydık.

Toprakana kültürünün, Güneş Sistemi'ndeki on binlerce fabrika ve madenci uydunun oluşturduğu "yapay" yerçekimi alanlarının "doğal" dengeyi bozup bu felakete yol açtığını söyleyen açıklamaları en garip olanıydı. Kılına dokunmaya kıyamadıkları ve zamanın sonuna kadar aynen buldukları gibi saklayabileceklerini düşündükleri doğanın yine doğa tarafından, bu kadar acımasız bir şekilde yok edilecek olmasının şokunu üzerlerinden atamamışlardı. İlk defa onlara kıymayp hallerine üzüldüm.

Artık pek de ciddiye alınmayan bilim çevreleri dışında, üzerimize gelen şeyin bir asteroid olduğunu düşünen yoktu. Kimileri için UFO, kimileri için füze, kimileri için ölüm meleği veya Dünya'yı yok ederken kendilerini alıp bir başka dünyaya götüreceği bir uzay gemisiydi yaklaşan. Zaten bu son değil yeni bir başlangıçtı. Dünya periyodik olarak yaşıyordu bu yok oluş ve yeniden doğuşları. Samanyolu çevresinde attığımız 250 milyon yıllık turun sonuna denk gelmiştik demek ki. O da bizim şanssızızdı. Bu muazzam gösteriye şahit olacağımıza göre seçilmiş insanlardık.

Cisim Güneş'in arkasındayken, eğer üzerinde bir miktar buz varsa buharlaşıp itme etkisi yapacağı için cismin yörüngesi değişebilirdi. Güneş'in öte tarafındaki teleskop uydular yetersiz kalıyordu, eldeki veriler de hesapları kesinleştirmeye yeterli değildi. Bir anda amatör astronomiye merak salan insanlık, heyecanla bu olasılığın üstüne atladı. Bilim dünyası ise pek yorum yapmıyordu artık, insanlık tarihinin son yanlış kehanetini yapmış olmak pek de hoş bir ün bırakmazdı geride. (Ün? Geride?)

Bizden sonra bir yerlerde birileri (insan olmaları şart değil) bizim var olmuş olduğumuzun farkında olacak mıydı?

Çoğunluk Newton'la Kepler'in bu işleri 500 yıl önce çözdüğünü hatırlıyordu. Hem de kalem kâğıtla. O yüzden, günümüz bilgisayarlarıyla nasıl olup da bu işin içinden çıkamadığımızı anlatmak imkânsızdı insanlara. "Eğer veriler güvenilir değilse, algoritmanın..." diye başlayan cümlelerin sonunu dinlemiyordu kimse. Zaten çivisi çıkmıştı dünyanın. Ölümü bu kadar yakında hisseden insanlar, 70 yıllık planlarını bir kaç güne sıkıştırma derdindeydi.

Bense ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra tarif edemeyeceğim, benzerini de bir daha yaşamadığım bir huzur içindeydim. Bütün kavgalarımı beraber bütün yenilgilerim ve endişelerim de artık geride kalmış ve önemsizleşmişti. Hayatı ve toplumu yeniden ve bu sefer optimum şekilde tasarlanmanın yükünden kurtulduğumdan beri rahatlamıştım. Cismin ne zaman, nasıl, nereye çarpacağı konusunu tamamen entelektüel bir problem, bir bilmece gibi analiz edecek kadar soğukkanlıydım.

Yani "cisim" Güneş'in arkasından çıkıp yüzünü tekrar gösterene kadar öyleydim.

Emre Sermutlu

Çizim : Ersan Yağız